

Η αλληλεγγύη μας σε δοκιμασία...

[L liberal.gr /arthro/79053/apopsi/arthra/i-allileggiui-mas-se-dokimasiai.html](http://liberal.gr/arthro/79053/apopsi/arthra/i-allileggiui-mas-se-dokimasiai.html)

Invalid Date

Του Αριστοτέλη Αϊβαλιώτη

Κάτι (πολύ κακό) γίνεται στην Λέσβο.

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που πολλοί μάζευαν υπογραφές για να δοθεί Νόμπελ Ειρήνης στους κατοίκους της Λέσβου, που με αυταπάρνηση βοηθούσαν τις караβιές των προσφύγων, των δύστυχων παιδιών της Ασίας, να φτάσουν στο ασφαλές λιμάνι της Ευρωπαϊκής μας, ευτυχισμένης, φωλιάς.

Και ξαφνικά, αφού πρώτα τους ξεχάσαμε τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αφού πια δεν διεκδικούν τα πρωτοσέλιδα από τις άλλες έγνοιες μας, τις σχετικές με την ταλαίπωρη σάεπη μας, ή εκείνες με τα παιχνίδια εξουσίας (τηλεοπτικές άδειες), βλέπουμε έκπληκτοι ένα χάος να εξελίσσεται στην Λέσβο.

Η κατάσταση εξέγερσης στην οποία βρίσκονται οι μετανάστες στην Μόρια, οι οποίοι έκαψαν το hot spot, δείχνει ότι κάτι δεν πάει καλά με την πολιτική "φιλοξενίας" τους, η οποία σύμφωνα με τον παραιτηθέντα Γ.Γ. πρώτης υποδοχής Οδυσσέα Βουδούρη στοιχίζει (σε εμάς άραγε; στην Ευρώπη; Στον ΟΗΕ ίσως;) 15.000 Ευρώ ετησίως κατά άτομο.

Υποψιάζεται κανείς, σύμφωνα με τις αποχρώσεις ενδείξεις, ότι πολύ λίγο από το κόστος φτάνει σαν βοήθημα στους τελικούς αποδέκτες, τους ίδιους τους πρόσφυγες. Πέρα από την απόγνωση ανθρώπων που βρίσκονται μαντρωμένοι για πολύ καιρό, χωρίς να τους επιτρέπεται όχι μόνο η μετάβαση στον τελικό προορισμό τους, που είναι η Βόρεια Ευρώπη, αλλά ούτε και κάθε άλλη εργασία ή λειτουργία που κάνει την ζωή του κάθε ανθρώπου άξια να βιωθεί, ο λόγος της εξέγερσης πρέπει να αναζητηθεί σε οικονομική απελπισία.

Τι συμβαίνει άραγε; Μήπως οι «δομές» που έχει χτίσει το Κράτος, ή εκείνες που διαχειρίζονται οι διάφορες ΜΚΟ είναι πολύ ακριβές, μήπως αυτές καταναλώνουν το μεγαλύτερο μέρος του κόστους με αποτέλεσμα οι τελικοί αποδέκτες να αισθάνονται τέτοια απελπισία ώστε να καίνε τον δικό τους καταυλισμό; Μήπως τρώει «η φακή το λάδι»;

Βλέποντας και τις αντιδράσεις των κατοίκων, των ίδιων κατοίκων που βοήθησαν τόσο πολύ πέρυσι, όταν το νησί κατακλύστηκε από την «Εξοδο» των απελπισμένων της Ασίας, αντιδράσεις που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν και τα ακροδεξιά στοιχεία, έχουμε τον ορισμό ενός πλήρους αδιεξόδου.

Είναι φανερό ότι η πολιτική εγκλεισμού των προσφύγων και μεταναστών στα νησιά, όπως αυτή εκπονήθηκε στην πρόσφατη συμφωνία Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας, πάσχει σοβαρά και χρειάζεται αναθεώρηση.

Δεν μπορεί να περιμένουν μεγάλοι αριθμοί εγκλειστων και απελπισμένων ανθρώπων την χρονοβόρα διαδικασία παροχής ή όχι ασύλου στα ευαίσθητα, μικρά, οικοσυστήματα των νησιών. Μικρότεροι πληθυσμοί φιλοξενίας μπορεί να είναι πιο αποδεκτοί από τις κατά τόπους τοπικές κοινωνίες ώστε να ανταποκριθούν καλύτερα στην φιλοξενία και στην ανθρωπιστική συμπεριφορά για την οποία είμαστε τόσο περήφανοι μόλις πέρυσι.

Για παράδειγμα, στην Σάμο το ισοζύγιο των φιλοξενουμένων αναλογικά με τον πληθυσμό του νησιού δεν έχει οδηγήσει σε αντίστοιχες συμπεριφορές σαν αυτές που παρατηρούμε στην Λέσβο, ή, σε μικρότερο βαθμό, στην Χίο.

Κάτι πρέπει επείγοντως να αλλάξει, τόσο στην γεωγραφική κατανομή της φιλοξενίας των προσφύγων και μεταναστών, όσο και στην διαχείριση των κονδυλίων βοήθειας.

Αλλά, πολύ περισσότερο, πρέπει να αποδεχθούμε ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι εδώ για να μείνουν πολύ καιρό και δεν αρκεί μόνο να τους δώσουμε στέγη και ελεημοσύνη. Πρέπει να τους δώσουμε την δυνατότητα να αναζητήσουν μία αξιοπρεπή ζωή και εδώ, εδώ που τους πέταξε το κύμα της (κακής) συγκυρίας. Πρέπει να τους δώσουμε το δικαίωμα να δουλέψουν εδώ και να τους διευκολύνουμε με κάθε τρόπο να το κάνουν.

Τόσο αυτοί, όσο και εμείς, θα ωφεληθούμε.